

Offentliggjort d. 2. september 2008

Omkostningsgodtgørelse – sagkyndig udtalelse om hvorvidt påklage af 1. instans-afgørelse til Landsskatteretten skulle ske – ingen adgang til omkostningsgodtgørelse – SKM2008.669LSR ©

*Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen*

www.v.dk

Landsskatteretten har ved en kendelse af 16/4 2008 antaget, at udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse truffet af SKAT som 1. instans skulle påklages til Landsskatteretten, ikke gav grundlag for udbetaling af omkostningsgodtgørelse.

Efter skatteforvaltningslovens § 54, stk. 1, nr. 6 ydes der omkostningsgodtgørelse til ”Udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør påklages eller prøves ved domstolene.”

Rækkevidden af denne bestemmelse er nærmere behandlet i sagen afgjort ved Landskatterettens kendelse af 16/4 2008. Sagen drejede sig om, hvorvidt der er grundlag for at yde omkostningsgodtgørelse til en sagkyndigs vurdering af spørgsmålet om påklage af en 1. instans-afgørelse, dvs. en afgørelse truffet af SKAT. Denne problemstilling har en ikke uvæsentlig praktisk betydning.

I den pågældende sag nåede Landsskatteretten frem til, at der ikke var grundlag for omkostningsgodtgørelse, hvilket er i overensstemmelse med lovens ordlyd. Lovens ordlyd er imidlertid vanskeligt forenelig med omkostningsdækningsudvalgets indstilling fra februar 2000, ligesom retsstillingen synes at rejse visse problemer.

Offentliggjort d. 2. september 2008

Den særlige bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 54, stk. 1, nr. 6, som er en videreførelse af den tidligere gældende skattestyrelseslovs § 33 C, stk. 1, nr. 6, blev indsat i skattestyrelsesloven ved lov nr. 464 af 31/5 2000 på baggrund af de anbefalinger, som Omkostningsdækningsudvalget fremkom med i Bet. 1382/2000 om behandling af borgernes udgifter ved klage på skatte- og afgiftsområdet.

Af de særlige bemærkninger til § 33 C, stk. 1, nr. 6 fremgår herom bl.a., at bestemmelsen drejede sig ”...om udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en skatte- eller afgiftspligtig bør gå videre med sin sag.”

Videre fremgår af bemærkningerne følgende, der dog synes at harmonere med lovens ordlyd, at:

”For så vidt angår forslaget om godtgørelse til en sagkyndigs udtalelse over spørgsmålet om, hvorvidt en klage- eller retssag bør påklages eller prøves ved domstolene - det nye nr. 6 - er det erfaringen, at der i mange sager udarbejdes en sådan sagkyndig udtalelse, og at dette ofte sker i forbindelse med skift af rådgiver. Udgifterne til en sådan udtalelse kan i dag kun dækkes, hvis sagen faktisk påklages eller indbringes for domstolene.

For ikke at tvinge en skatte- eller afgiftspligtig til at videreføre sagen for derefter umiddelbart at hæve sagen igen, alene for at opnå omkostningsgodtgørelse for udgifterne til den sagkyndige udtalelse, foreslås det, at der også ydes omkostningsgodtgørelse til sådanne udgifter.

En udvidelse af ordningen på dette punkt vil også være til gavn for den myndighed, hvortil sagen ellers skulle indbringes. Denne myndighed undgår dermed at iværksætte visse administrative rutiner, ligesom det statistiske billede af de sager, som de skatte- eller afgiftspligtige hæver, bliver mere retvisende.”

De refererede bemærkninger er til dels en gengivelse af Omkostningsdækningsudvalgets bemærkninger om dette forhold, jf. således betænkningen s. 279 – 280. Udvalget

Offentliggjort d. 2. september 2008

anførte dog yderligere følgende, der synes at give grundlag for en ganske anden retsstilling, således at der også ydes omkostningsdækning ved vurdering af en afgørelse truffet af SKAT:

”I mange sager udarbejder en sagkyndig en udtalelse om, hvorvidt en afgørelse bør påklages i det administrative klagesystem eller indbringes for domstolene.

...

For ikke at tvinge en skatteyder til at videreføre sagen for derefter umiddelbart at hæve sagen igen alene for at opnå omkostningsdækning for udgifterne til den sagkyndige udtalelse, bør der efter udvalgets opfattelse også kunne ydes omkostningsdækning til sådanne udgifter. Det forekommer således ikke rimeligt, at når nu en sådan indstilling fra den sagkyndige går ud på ikke at videreføre sagen, at der netop skal en klage til fra skatteyderen til at få udgifterne til udtalelsen dækket.

Endvidere bør der efter udvalgets opfattelse lægges vægt på årsagssammenhængen frem for den tidsmæssige sammenhæng; udgifterne har således tilknytning til klagesagen – idet der er tale om en vurdering af dennes resultat – hvorimod der ikke bør lægges vægt på det tidsmæssige aspekt, dvs. hvornår udgifterne er afholdt.”

Heroverfor står, at skatteministeren i forbindelse med den senere ændring af omkostningsgodtgørelsesreglerne med lov nr. 388 af 6/6 2002 i en kommentar til et hørings svar fra FRR tilkendegav, at

”Når udtrykket ”klage- eller retssag” er anvendt i bestemmelsen i § 33 C, stk. 1, nr. 6, betyder det, at en forudsætning for at opnå godtgørelse til en sagkyndig udtalelse er, at udtalelsen angår spørgsmålet, hvorvidt en klagesag, herunder en skatteankenævnsafgørelse, eller en retssag skal påklages eller prøves ved domstolene. Der ydes således ikke godtgørelse for udgifter til den udtalelse, som en sagkyndig afgiver om spørgsmålet, hvorvidt en kommunal skatteansættelse skal påklages til skatteankenævnet. Jeg finder ikke grund til at præcisere dette i bestemmelsen.”

Offentliggjort d. 2. september 2008

Sagen afgjort ved Landsskatterettens kendelse af 16/4 2008 drejede sig om netop spørgsmålet om, hvorvidt en skatteydere udgifter til en sagkyndig vurdering af en ansættelse gav grundlag for omkostningsgodtgørelse. I den konkrete sag indhentede skatteyderen en advokats vurdering af, hvorvidt der var grundlag for at indbringe en skønsmæssig ansættelse af en virksomheds chokolade- og sukkervareafgiftstilsvar for Landsskatteretten. På baggrund af denne udtalelse besluttede skatteyderen sig for ikke at påklage afgørelsen.

Efter SKAT's opfattelse gav skatteyderens udgift til advokatens vurdering ikke grundlag for udbetaling af omkostningsgodtgørelse. SKAT henviste herved til ordlyden af skatteforvaltningslovens § 54, stk. 1, nr. 6 samt til Procesvejledningen, afsn. K.3.1. og anførte, at der kun ydes godtgørelse for udgifter til en udtalelse om, hvorvidt en klage eller retssag bør påklages eller prøves ved domstolene. En udtalelse om, hvorvidt en 1. instansafgørelse bør påklages, var således efter SKAT's opfattelse ikke godtgørelsesberettiget.

Denne afgørelse blev med rette tiltrådt af Landsskatteretten, der bemærkede, at bestemmelsen i skatteforvaltningslovens § 54, stk.1, nr. 6 efter sin ordlyd alene omfatter udgifter til indhentelse af en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse truffet af en klageinstans eller en domstol bør påklages henholdsvis prøves ved domstolene. En udtalelse om en afgørelse truffet i første administrative instans var derfor efter Landsskatterettens opfattelse ikke omfattet af bestemmelsen. Henset til, at der i forarbejderne til bestemmelsen tilsvarende var anvendt udtrykket "hvorvidt en klage- eller retssag bør påklages eller prøves ved domstolene", var der efter Landsskatterettens opfattelse ikke grundlag for at antage, at det fra lovgivers side var tilsigtet, at bestemmelsen skulle fortolkes på anden måde.

Landsskatterettens kendelse har klart grundlag i ordlyden af § 54, stk. 1, nr. 6 og denne bestemmelses forarbejder, ligesom kendelsen er i overensstemmelse med Skatteministerens senere tilkendegivelser om rækkevidden af bestemmelsen i § 54, stk. 1, nr. 6.

Offentliggjort d. 2. september 2008

Der synes derimod godt at kunne sættes et vist spørgsmålstegn ved, om resultatet er i overensstemmelse med Omkostningsdækningsudvalgets oplæg, herunder særligt bemærkningen om, at der efter udvalgets opfattelse *bør lægges vægt på årsagssammenhængen frem for den tidsmæssige sammenhæng; udgifterne har således tilknytning til klagesagen – idet der er tale om en vurdering af dennes resultat – hvorimod der ikke bør lægges vægt på det tidsmæssige aspekt, dvs. hvornår udgifterne er afholdt.*

De lege ferenda kan anføres, at ingen reale hensyn taler for en sontring i omkostningsgodtgørelsesmæssig henseende mellem, om skatteyderen indhenter en sagkyndig erklæring om en given skattesag efter 1. instans eller først efter 2. instans. De hensyn, der begrundet omkostningsgodtgørelse vedrørende sådanne erklæringer, taler mindst lige så stærkt – eller stærkere – for at anse disse for godtgørelsesberettigede allerede forud for sagens indbringelse for første klageinstans. Inden for det muliges rammer bør også reglerne om omkostningsgodtgørelse således anspore til, at en skattesag håndteres korrekt og afsluttes på et så tidligt tidspunkt som muligt.

Landskatterettens fundamentering af retsstillingen vil utvivlsomt føre frem til, at der fremover i mange tilfælde vil blive indgivet en klage til første klageinstans, og først derefter vil den sagkyndige bistandsyder foretage en dyberegående vurdering af sagen som led i sagens behandling for klageinstansen, og eventuelt hæve klagen, hvis det viser sig, at der ikke er grundlag for at fortsætte sagen. En situation som Omkostningsdækningsudvalget netop advarede imod, men anerkendte som omkostningsdækningsberettiget, hvorfor – som jeg læser betænkningen – udvalget netop foreslog, at vurderingen af, hvorvidt afgørelsen truffet af SKAT skulle påklages, skulle være omfattet af reglerne om omkostningsgodtgørelse.

Det vil næppe være for dristigt at anføre, at reglerne formentlig vil blive ændret, således at omkostningsdækningsreglerne også omfatter en sagkyndigs vurdering af, hvorvidt en afgørelse fra SKAT skal påklages.

— o —